

Missä on Vienan-Karjalan Snellman?

Uskaltaisiko tehdä tuon kysymyksen ja uskaltaisiko unta nähdä. Kuka herättäisi uinuvan heimoushengen ja loihitisi lujaa kansallistuntoa Kalevan kansaan, sen suureen sukuperään? Hajallaan on heimmomme kallis, veli ei veljeään tunne, ei auttavaa kättä ojenna. Lienee mahti mennyt maan rakohon. — Tuolla maanselän tuolla puolen elelee lapsiaikaansa vielä eräs sukumme haara. Siellä se kalastelee kanojärvellään, kaataa kaskia, raataa rämeitä ja laulelee syntyjä syviä. Ei se ole toivomasta lakannut, ei se ole vielä itseänsä hylännyt. Veljiinsä katsoo, heiltä apua odottaa. Suomea tähystelee. Länнемmäksi lähenisi. Irti se ei ikinä omin voimin pääse. Eikö ilmesty sille auttajaa? Missä on Karjalan Snellman, joka Vienan henkiset ja aineelliset kahleet irti katkoisi? Turveko peittää herättäjän hengen? Vieläkö leijona valveutui?

Kun tietäjä ilmestyisi, niin hänpä laulaisi Suomen suvun surullisen laulun. Silloin se heimoushenki sulattaisi kaikki yhdeksi eroittamattomaksi kokonaisuudeksi. Silloin vierasten ainesten välissä heräisi heimon elinvoima, tuntisi sukunsa juuret. Hajallaan ollen ei herätä tämä sitkeä kansa vierasten ihmettelyä. Silloin vasta kun suomalainen saataisiin tajuamaan heimoushenkensä, tuntemaan veljiensä tunteet, silloin vasta heräisi elinvoimat. Tässä on tärkeä isänmaallinen työ. Väistyäkö syrjään, vetäytyäkö välinpitämättömyyteen? Nyt jos milloin tarvittaisiin tajuta oma heimous. Se kasvattaisi ja kohottaisi, ei jakaisi eikä pirstoisi, vaan lujittaisi, ja kasvaisi kaunis oman sukunsa suuruuden tunteminen ja voimiensa tajuaminen.

Ennen kaikkea vaatii Vienan-Karjalan kovaosainen kansa hellimmän huolen. Tuo poloinen Karjala on saanut liian kauan kärsiä. Pian saattaa se unhottaa itsensä, kun eivät sen toiveet toteudu. Se elelee aikaansa rajan takana tietämättä vähääkään sen maan tavoista josta se osa on, jossa on sen veljet, siskot. Olisi saatava sampo, joka jauhaisi murusia Karjalan kehtoon. Mistäpä sen saisi? Suomesta olisi se saatava, veljen käsi olisi ojennettava. Kukapa ottaisi ja ojentaisi? Suomen sivistynyt nuoriso on ennenkin kiitettävällä tavalla ottanut osaa valistustyöhön. Silloin kun kansamme on saanut tuimimmin tuntea sortoa, on sen ylioppilas-nuoriso ollut valmis samoamaan synkimpien salojen syliin sinne tuomaan valon ja sivistyksen siemeniä.

Työstään on se saanut tuntea kotoista hellyyttä. Ja tieto siitä, että nuoriso on tehnyt kansan syvien rivien eteen työtä, on saattanut saman nuorison otsa kirikkaana hyvien apujen tukemana kulkemaan jalosti kulkuaan. Ja kun joku aineellinen yritys on ollut viritettävänä on samainen ylioppilasnuoriso ollut valmis taas latua hiihtämään, uraa aukaisemaan.

Katsoisiko siihen Karjalan joukko? Siihen katsoo, valistuneeseen ylioppilasnuorisoon se tähystää. Sitä odottaa Kalevan kansa. Valon vartijoita vuottaa. Suomen ylioppilaat ovat Vienan-Karjalan sampo. Hepä tuovat antimiaan sadun ja laulelon maahan. Silloinpa herää Kalevan kansa, silloinpa ottaa se kantelonsa ja laulaa sen ikuisen laulun; se laulu ei ole lasten laulu, se on Väinämön virsi. Sepä virsi herättää elolle nuoren sydämen, se uhkuu kotoista henkeä, aito suomalaista kansallista tunnetta. Siellä Vienan Karjalassa, kaiken kurjuudenkin keskellä, on pohjalla lujaa kansallishenkeä, alkuperäistä elonvoimaa. Sitä nuoriso rakastaa. Ja sitä henkeä ei mikään jättiläiskäsi murskaksi murra. — Kun maan toivo: sen oppinut ylioppilasnuoriso, sen reippaat pojat ja tyttäret ohjaavat valistustyön Vienan Karjalaan, kun he aukaisevat Karjalan akkunat auki, silloin on Vienassa leuto ja lämmin ja silloin on kirjoitettu Suomen suvun historian lehdille kaunein runo, laulettu ihanin laulu. Silloin kurja Karjalamme on meille kallis ja rakas. Silloin tuo unohdettu heimmomme elää. — Tätä toivoo Vienan-Karjala Teiltä, ylioppilas-nuoriso. Avatkaa Karjala sivistykselle. Johtakaa sivistys Vienaan. Viritäkää valon nuotiot niiden kauniiden kalavesien rannoille! Polttakaa ihanin kokko Karjalan humisevassa hongikossa! Kaatakaa sivistyskaskea metsistyneille Väinön kankahille! Silloin se laulaa teille vielä syvemmät syntynsä, avaa vielä rikkahammat aarrelippahansa.

Saarijärven saloilla I. I. 07.

Kuros-Aatu.

Piirteitä Venäjän vallankumouksesta.

Viime marraskuun 21 p:nä täytti Venäjän vallankumous toisen ikävuotensa. On kulunut nimittäin kaksi vuotta siitä, kun ensimmäinen semstvon edustajain kokous 21 p:nä marraskuuta 1904 pidettiin Pietarissa. Kokouksessa laadittiin kaikkien semstvojen